

Atăncă, Kaiafa se săvă, și, întorcindu-se către Nikodim și către Iosif din Apimacia, zisese:

— Prea strălucitiloră căpetenii alle preoțiloră și bătrinii ai poporului, ascunspr' acestoră părtă din ștăpă, amândoi confrații nostri Nikodim și Iosif din Apimacia potă și da însemnămintele celule mai săvăpă; căci, deoarece raportările ce le-amă priimită, a căzută și o casă care este a loră.

Nikodim simți că lovitără și dă mărele preotă.

— Este adeverată, zisese elă, că toate că aceea casă nu e înțipădevără și noastră, fiindă-ka o înciriacătă știu omă din Betania, ceea ce a înciriacăt'o și elă eră la doi apostoli ai lui Iisus cării aș venită la dinșvălă din partea sa

— Așa dapă, zisese Kaiafa străpindă, căina, înțipădevără, să făcă și seară?

— Să făcă și seară, spusne Nikodim.

— Știi că lețea nu eaptă că căina să se facă în altă zi de către în zioa constănțită: pentru că dapă elă și făcă că eastă secreteoare că o zi mai înainte?

— Pentru că e Galileu, zisese Nikodim, și că căeastă scimpare de zi este știu săptămăni căre să dată Galileilor.

Kaiafa bătă din pîncioră că minie.

— Bine! zisese elă, să vezi că a căzută și apărată știu apărătoră; credemă, atăncă, că acestă apărătoră ne va spune în păsterea cărăi leță facă Galileii păstele joia.

— Prințăssimă o asemenea întrebare, zisese Nikodim, și ea să spună.